

Arrest

**nr. 173 408 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. LAPPEN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 14 april 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State die bij arrest nr. 164.215 van 27 oktober 2006 het beroep heeft verworpen.

Op 14 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 17 maart 2008 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te

verlaten afgegeven. De beslissing van 4 maart 2008 wordt op 17 december 2010 ingetrokken. Op 17 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest 159 224 van 22 december 2015 wordt verworpen.

Op 15 december 2009 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 147 018 van 4 juni 2015 worden vernietigd. Op 2 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 159 222 van 22 december 2015 beide beslissingen vernietigt.

Op 26 mei 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2012 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 159 225 van 22 december 2015 wordt verworpen.

Op 20 juli 2015 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 december 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

B., M. A. geboren op (...)1979 te Conackry (RR.nr. (0) xxx)

Nationaliteit: Guinee

Adres: (...),

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 20.07.2015, gevolgd door een positieve adrescontrole op 01.10.2015, waarvoor op 06.10.2015 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie samenhangend met zijn lange verblijf in het Rijk, waaronder zijn tewerkstelling als zelfstandige en de betaling als dusdanig van sociale bijdragen en andere verplichtingen aan de Belgische staat, de afwezigheid van problemen met de gerechtelijke autoriteiten en met het Belgische volk, zijn integratiewil en gedrevenheid om een bijdrage te leveren aan o.a. de sociale zekerheid van onze welvaart maatschappelijk systeem en zijn Nederlandse taallessen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag dd. 24.01.2005 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 18.04.2005 door het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) met de Bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De bevoegde asiel instantie was van oordeel dat er een ernstig probleem was wat betreft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Deze definitieve weigeringsbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen de 5 dagen te verlaten, werd hem betekend dd. 20.04.2005.

De duur van de procedure — namelijk om en bij de 2 maanden en 27 dagen - was helemaal niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 21.11.2010 werd de verzoeker nogmaals het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13, voorzien van een termijn van 30 dagen.

Het voorliggende regularisatieverzoek is het 4de op rij.

- Zijn 1ste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis dd. 16.08.2007 Art. 9 bis, werd op 17.12.2010 ten gronde geweigerd met verwijzing naar het bevel van 20.10.2010. Deze beslissing werd hem betekend dd. 19.01.2011.*
- Zijn 2de verzoekschrift in het kader van art. 9 bis dd. 15.12.2009 werd op 02.07.2015 afgesloten met een ongegronde beslissing met bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, de bijlage 13, hem betekend dd. 28.07.2015:*
- Inzake zijn 3de art. 9 bis- procedure, ingediend dd. 26.05.2011, werd op 22.10.2012 een onontvankelijke beslissing genomen met bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13, betekend dd. 18.04.2013.*

Ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan de betrokkene betekend werden, heeft hij zich moedwillig verder geïnstalleerd op het Belgische grondgebied. Uit een dergelijk irregulier verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. De betrokkene heeft de duur van zijn lang verblijf dus aan zijn eigen gedrag te wijten. Op geen enkel moment werd hij "gemachtigd tot verblijf."

De verzoeker wijst op zijn werkwilgheid alhoewel huidig verzoekschrift geen staving stukken desbetreffende bevat. Uit zijn elektronische dossier blijkt wel degelijk zijn werkwilgheid, daar reeds eerder onder andere een getuigenis van een werkgever, een arbeidsovereenkomst en meerdere tewerkstellingsbeloften werden voorgelegd, zodat die werkwilgheid best geloofwaardig en zelfs lovenswaardig is, doch het is hem sedert de weigering van zijn asielaanvraag niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren in België.

Bijgevolg kan dit element niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat de betrokkene aan de hand van 2 stukken uit zijn elektronische dossier reeds eerder aangetoond heeft dat hij in het herkomstland tewerkgesteld was voor zijn komst naar België.

Dat hij sociale bijdragen en andere verplichtingen zou betaald hebben aan de Belgische staat wordt niet gestaafd. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. En zelfs indien dit daadwerkelijk zo zou zijn, dan kan dit element op zich nog geen buitengewone omstandigheid vormen daar van elkeen die zich op het Belgisch grondgebied bevindt, verwacht wordt dat hij zich houdt aan de Belgische reglementeringen en zijn verplichtingen te na komt.

De afwezigheid van problemen met de gerechtelijke autoriteiten of met het Belgische volk, is evenmin een buitengewone omstandigheid daar van elkeen die in België verblijft, verwacht wordt dat hij de Belgische wetgeving naleeft en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven/misdaden.

De verzoeker wijst op de afwezigheid van een band met het moederland. Deze bewering is enigszins bevreemdend daar hij zelf bij zijn asielrelaas dd. 03.02.2005 verklaard heeft dat hij niet alleen zijn moeder heeft achtergelaten in het herkomstland, maar ook zijn eigen kind M. D. B., geboren op 23.01.2004 en verblijvend bij D. H. (de moeder is van dit kind).

Wat er ook van zij, de verzoeker vraagt aandacht voor zijn feitelijke situatie, met name de relatie met zijn vriendin.

Uit zijn elektronische dossier blijkt dat hij op 08.01.2013 gemeld heeft dat hij reeds 6 maanden een relatie onderhield met de Belgische G. B. en op die datum met haar samenwoonde.

Het gaat hier echter niet om dezelfde vrouw. Hij woont nu naar eigen zeggen samen met zijn vriendin S. I. (O.V.nr. ...), die in het bezit is van een verblijfstitel, een F-kaart, geldig tot 10.04.2020, en dat hun ongeboren kind wordt verwacht in december 2015. Hij meent dat bij zijn terugkeer naar het herkomstland haar belangen, die van hun kind en die van hemzelf geschonden zouden worden, dat de toekomst, gezondheid en de veiligheid van de alleenstaande moeder door het lang in de steek laten, geconfronteerd kan worden met de bijzonder vijandig ingestelde sociale wraken familieleden en aanverwanten.

Hierbij doet hij beroep op van art. 3 EVRM en 8 EVRM en de EU richtlijnen.

Om een verblijfsmachtiging te bekomen in het kader van een duurzame relatie dient een vreemdeling de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

In de huidige context dient opgemerkt te worden dat de verzoeker in casu echter geen enkel bewijsstuk voorlegt voor zijn relatie met deze Siërra Leonese vrouw, die blijkbaar zelf nog niet de in België geldende leeftijd van meerderjarigheid, zijnde 18 jaar, heeft bereikt. Uit het verslag van de adrescontrole kan geen samenwoonst met haar opgemaakt worden omdat de wijkagent er geen melding van heeft gemaakt. De afstamming staat niet vast, dat wil zeggen dat niet aangetoond wordt dat kind wel van hem is. De betrokkene legt geen erkenningsakte voor wat betreft het ongeboren kind waarin hij formeel aangeeft dat hij de vader is. Derhalve kan zijn familiale situatie niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen op grond van art. 9 bis van de wet. Hij toont niet aan dat art. 3 en 8 EVRM en de EU richtlijnen geschonden worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker heeft een relatie met S. I. (gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder het referentie nummer 7994286). Zij is in het bezit van een verblijfstitel, een F-kaart, geldig tot 10 april 2020.

Verzoeker en zijn vriendin, S. I., verwachtten tijdens de looptijd van de vierde regularisatieaanvraag samen een kind. Het kind werd verwacht in december 2015.

Verzoeker stelt vast dat hij reeds voordien gekend was bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge eerdere aanvragen tot machtiging tot verblijf.

In de vierde regularisatieaanvraag heeft de Dienst Vreemdelingenzaken gemotiveerd dat art. 3 en 8 EVRM in hoofde van verzoeker niet worden geschonden omdat zijn relatie met S. I. en de afstamming van het kind niet vaststonden.

Verzoeker acht de materiële motiveringsplicht overeenkomstig art. 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Uit het verslag van de adrescontrole kon geen samenwoonst van verzoeker met S. I. worden opgemaakt. Verzoeker woonde dan nog niet officieel met S.I. samen, waardoor er inderdaad geen samenwoonst kon worden vastgesteld. Het is kennelijk onredelijk van verweerster om vast te stellen dat de relatie tussen verzoeker en S. I. niet is bewezen louter op grond van het verslag van samenwoonst. De uitgedrukte motivering van verweerster is derhalve niet afdoende.

Bovendien kon verweerster andere onderzoeksdaden stellen om de relatie tussen verzoeker en S. I. vast te stellen, maar heeft nagelaten dit te doen. Verweerster heeft niet gemotiveerd waarom zij geen andere onderzoeksdaden heeft gesteld om de relatie tussen verzoeker en S. I. vast te stellen. Verweerster heeft hiervoor geen uitdrukkelijke motivering gegeven.

Hoewel verweerster weet had van het bestaan van een kind van verzoeker ten tijde van de bestreden beslissing, namelijk 20 november 2015, heeft verweerster geen rekening gehouden met het feit dat het kind van verzoeker ten tijde van de vierde regularisatieaanvraag nog niet was geboren, en dat als gevolg hiervan, verzoeker nog niet was overgegaan tot een erkenningsakte waarin hij formeel aangeeft dat hij de vader is van het kind. Verzoeker was immers nog niet in de mogelijkheid om een formeel

bewijs aan te leveren voor de afstamming van het kind aangezien het kind nog niet was geboren. Verzoeker kon derhalve op dat moment nog niet beschikken over een erkenningsakte waarin hij formeel aangeeft dat hij de vader is.

Verweerster heeft niet gemotiveerd waarom zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker nog niet in de mogelijkheid verkeerde om een erkenningsakte over te maken. Louter vermelden dat verzoeker geen erkenningsakte heeft voorgelegd, kan niet als een afdoende motivering worden beschouwd.

Verzoeker acht art. 3 en 8 EVRM geschonden.

Overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen.

Sinds de onafhankelijkheid van Guinee in 1958, wordt Guinee sinds lange tijd gekenmerkt door politieke instabiliteit, diverse staatsgrepen en humanitaire drama's. Partijen werden opgericht onder de toenmalige en huidige politieke leiders en daarnaast werden oppositiepartijen opgericht. Er braken politieke en etnische gewelddadige conflicten uit tussen de aanhangers van de verschillende politieke partijen. Zo hebben ook de gevoerde burgeroorlogen reeds vele mensenlevens geëist. De relatie tussen de regering en de oppositiepartijen verbeterde echter niet. Schendingen van mensenrechten zijn alledaags. De leiders en leden van de oppositiepartijen worden gearresteerd, vervolgd en soms met de dood tot gevolg.

Verzoeker was en is nog steeds lid van de oppositiepartij "UPR" (stuk 4). Gezien de politieke vervolgingen van en politieke moorden op leiders en leden van Guineese oppositiepartijen vreest verzoeker terecht voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland Guinee.

Verder raadt het Koninkrijk België Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking reizen naar Guinee af omdat Guinee nog niet vrij van het Ebola-virus is verklaard. Hoewel het aantal nieuwe besmettingen sterk afneemt, is Guinee nog niet vrij van Ebola. Mocht het aantal besmettingsgevallen sterk toenemen dan valt een afname van de uitreis mogelijkheden niet uit te sluiten. Gezien het reëel is dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland Guinee besmet geraakt met het Ebola- virus, vreest verzoeker terecht voor zijn leven.

Derhalve is het reëel dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Guinee onderworpen zal worden aan folteringen en/of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen in de zin van art. 3 EVRM.

De weigering van een machtiging tot verblijf in België schendt ook verzoekers privé-, familie- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar het herkomstland, zal het voor verzoeker niet mogelijk zijn om een gezinsleven uitte bouwen omdat zijn kind en vriendin hun leven in België opbouwen. Meer nog, aangezien het kind van verzoeker een pasgeboren baby betreft, zal een scheiding, als is deze tijdelijk en van korte duur, immers leiden tot emotionele scheiding, waardoor

het kind van hem zal vervreemden. Het recht op privé-, familie- en gezinsleven zal derhalve in hoofde van verzoeker niet worden geëerbiedigd.

Bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland Guinee zal verzoeker noodgedwongen zijn vriendin en kind moeten achterlaten in België. In dit verband meent verzoeker dat bij zijn terugkeer, niet alleen zijn persoonlijke belangen, maar ook de belangen van zijn vriendin, S.I., en zijn kind geschonden zullen worden in de zin van art. 3 en 8 EVRM. De toekomst, de gezondheid en de veiligheid van S. I. als mogelijke alleenstaande moeder en van hun kind zal in het gedrang komen als verzoeker hun in de steek zou laten bij zijn terugkeer naar het herkomstland.

Gelet op de Afrikaans-Guineese cultuur zal dit bijzonder vijandig ingestelde sociale wraken van familieleden en sociale aanverwanten tot gevolg hebben.

Zelfs al wordt geoordeeld dat de moeder en het kind de verzoeker moeten vergezellen in het herkomstland tijdens de duur van de visumaanvraag om een verbreking van het gezinsleven en een emotionele scheiding te vermijden, is dit niet mogelijk.

De huidige politieke toestand in Guinee is nog steeds instabiel. Zoals hierboven aangetoond (randnummers 37 en 38), vreest verzoeker terecht voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar Guinee. Verzoeker, die aldus wordt gevisieerd door een aantal partijen in Guinee, meent dat de levens van S. I. en het pasgeboren kind, als zijnde familieleden van een lid van één van de Guineese oppositiepartijen, bedreigd zullen worden in de zin van art. 3 EVRM.

Voorts is het zeker niet zonder gevaar voor S. I. en het pasgeboren kind om te reizen naar Guinee. Het Koninkrijk België Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking raadt immers reizen naar Guinee af. Guinee is nog niet vrij van Ebola en een afname van de uitreis mogelijkheden valt niet uit te sluiten indien het aantal besmettingsgevallen sterk zou toenemen. Gezien het reëel is dat S. I. en het pasgeboren kind besmet zouden geraken met het Ebola-virus indien ze verzoeker zouden vergezellen naar Guinea tijdens de duur van de visumaanvraag, vreest verzoeker terecht voor het leven van S. I. en hun pasgeboren kind.

Derhalve is het reëel dat S. I. en het pasgeboren kind onderworpen zullen worden aan foltering en/of aan onmenselijke behandelingen of bestraffingen in de zin van art. 3 EVRM.

Vervolgens is het verre van evident om met een pasgeboren kind te reizen en te verhuizen, zij het tijdelijk, naar Guinee. S. I. zou elke vorm van tewerkstelling in België moeten beëindigen of weigeren, en zou bijgevolg elke kans op tewerkstelling verliezen. In België is er tevens de mogelijkheid om kinderopvang te voorzien voor het pasgeboren kind, terwijl dit niet evident en gangbaar is in Guinee. De toestand van S. I. en het kind zal uiterst precair zijn waardoor het uitbouwen van een privé-, gezins- en familielevens moeilijk, zo niet onmogelijk zal worden gemaakt.

Ook nog, indien wordt geoordeeld dat S.I. mee kan reizen naar Guinee met verzoeker om te vermijden dat het gezinsleven wordt verbroken, mag niet worden vergeten dat S. I. houder is van een F-kaart. Bijgevolg kan zij het recht op terugkeer naar België slechts behouden tot 1 jaar na haar vertrek (artikel 19, § 1 Verblijfswet, art. 39 en 40 Verblijfsbesluit). Gelet op de politieke instabiele situatie in Guinee, is het zeer reëel dat de procedure voor een visumaanvraag in hoofde van verzoeker zeer traag zal verlopen met alle gevolgen van dien, waaronder het mogelijks vervallen van het recht van S. I. op terugkeer naar België. Gezien zij reeds een sociaal leven heeft opgebouwd in België, zal dit een schending met zich meebrengen van het recht op eerbiediging van haar privé-, gezins- en familielevens. Bij een eventuele terugkeer van verzoeker naar Guinee zonder S. I. en het pasgeboren kind, zal S. I. een alleenstaande moeder worden. Haar gezinsleven zal worden ontnomen, terwijl dit net beschermd zou moeten worden. Dit geldt eveneens voor het pasgeboren kind. Het kind zal emotioneel vervreemden van zijn vader, zijnde verzoeker. Hierdoor zal het gezinsleven niet verder opgebouwd kunnen worden, maar integendeel verbroken worden.

Het privé-, gezins- en familielevens overeenkomstig art. 8 EVRM zal in hoofde van S. I. en het pasgeboren kind niet geëerbiedigd worden.

Gelet op het voorgaande is het duidelijk dat verweerster niet voldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het privé-, gezins- en familielevens, de veiligheid en de gezondheidstoestand van zijn vriendin, S. I., en het pasgeboren kind.

Derhalve dient de familiale situatie van verzoeker te worden weerhouden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont immers aan dat art. 3 en 8 EVRM in hoofde van verzoeker worden geschonden. Verzoeker toont ook aan dat art. 3 en 8 EVRM in hoofde van S. I. en het pasgeboren kind niet geëerbiedigd zullen worden.

Verzoeker acht het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Verweerder poneert dat het verhaal van verzoeker dient te worden afgewezen, gelet op het feit dat verzoeker onvoldoende bewijs van sommige beweringen zou hebben aangebracht. Verweerder maakt hier misbruik van haar discretionaire bevoegdheid om zonder meer te stellen dat er een ernstig probleem is wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Aldus is er sprake van een manifeste appreciatiefout.

Wat betreft de staving van de afstamming van het kind van verzoeker, acht verzoeker het redelijkheidsbeginsel geschonden. Nadat verzoeker op de hoogte was van de noodzaak om een erkenningsakte voor te leggen ter staving van de afstamming van zijn kind, heeft verzoeker de nodige stappen ondernomen om een kopie van de erkenningsakte over te maken aan verweerster. Het kind van verzoeker en zijn vriendin, S. I., werd geboren op 13 december 2015. De erkenningsakte werd afgeleverd op 18 december 2015 (stuk 5), dit is na de beslissing van verweerster maar voor de kennisgeving van de beslissing aan verzoeker. Hieruit blijkt dat verzoeker onmiddellijke stappen heeft ondernomen om alsnog de vereiste documenten te kunnen voorleggen. Verzoeker heeft de kans niet gehad om de afstamming van zijn kind aan te tonen en formeel te bewijzen dat hij de vader is van het kind. Dit is kennelijk onredelijk van verweerster. In deze erkenningsakte geeft verzoeker formeel aan dat het kind van hem is, met akkoordverklaring van de moeder, S. I.. Dit draagt trouwens eveneens bij tot de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker.

Verder acht verzoeker het niet redelijk dat verweerster zijn werkwilgheid gelooft en zelfs looft op basis van stukken die zijn toegevoegd in het elektronisch dossier, maar er geen rekening mee houdt in haar beoordeling op grond van het feit dat deze stukken niet aan haar werden overgemaakt. Het feit dat verweerster de moeite heeft gedaan om het elektronisch dossier te raadplegen, maar er vervolgens geen waarde aan hecht is volgens verzoeker onredelijk in hoofde van verweerster.

Verzoeker acht het ook niet redelijk dat verweerster geen belang hecht aan zijn mate van integratie in België, de betaling van sociale bijdragen en belastingen aan de Belgische Staat, de afwezigheid van problemen met de gerechtelijke autoriteiten of met het Belgische volk, de afwezigheid van een band met het moederland en de feitelijke relatie met de moeder van zijn pasgeboren kind.

Verweerder bekijkt het dossier te fragmentarisch. De diverse door verzoeker aangehaalde elementen vormen immers - op zijn minst - een begin van bewijs en doen

minstens een feitelijk vermoeden ontstaan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure.

Het is verder ook niet ernstig om een machtiging tot verblijf ten voordele van verzoeker te weigeren waardoor hij terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft immers geen enkele band meer met het herkomstland en dit staat derhalve gelijk met een complete heropbouw van diens leven in dermate onzekere omstandigheden. Geen enkele zekerheid wordt geboden aan verzoeker dat hij daar zijn leven op standvastige wijze kan heropbouwen.

Verzoeker acht het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verweerster stelt dat zij uit de voorgelegde stukken niet kan opmaken of verzoeker daadwerkelijk sociale bijdragen en belastingen heeft betaald aan de Belgische Staat. Verzoeker meent dat verweerster bijkomende stappen had kunnen ondernemen om na te gaan of verzoeker daadwerkelijk sociale bijdragen en belastingen heeft betaald aan de Belgische Staat. Verweerster had belang moeten hechten aan het feit dat verzoeker in België werkzaam is als zelfstandige. Op basis van deze gegevens zou verweerster in de mogelijkheid zijn geweest om verdere onderzoeksdaden te verrichten. In samenhang met het redelijkheidsbeginsel kan worden gezegd dat verweerster niet gehandeld heeft als een zorgvuldige, voorzichtige en redelijk handelende administratie.

Verweerster stelt dat zij uit de voorgelegde stukken niet kan opmaken dat verzoeker een relatie heeft met S. I. en een kind heeft met haar. Verweerster heeft een adrescontrole laten uitvoeren en daaruit zonder meer geconcludeerd dat verzoeker geen relatie heeft met S. I.. Gelet op het feit dat verweerster niet ontkent dat verzoeker een kind heeft met S. I., had verweerster ook hier bijkomende onderzoeksdaden kunnen stellen om na te gaan of de relatie tussen verzoeker en S.I. van oprechte en eerlijke aard was. Verzoeker acht dat verweerster hierdoor de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie duidelijk te buiten gaat.

Verzoeker acht, gelet op het voorgaande, artikel 9bis Vreemdelingenwet geschonden.

Verweerster stelt vast dat er in onderhavig geval geen buitengewone omstandigheid kan worden aangetoond.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van artikel 3 en 8 EVRM onmogelijk voor verzoeker om in het land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Niet alleen komt art. 3 en 8 EVRM in hoofde van verzoeker in het gedrang door de weigering van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in België, maar ook in hoofde van zijn vriendin, S.I., en zijn kind, komen art. 3 en 8 EVRM in het gedrang.

Het hoeft verder geen betoog dat een weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België nefaste gevolgen zal hebben voor het privé-, gezins- en familieleven, de gezondheid en de veiligheid van betrokkenen.

Derhalve heeft verweerster verkeerdelijk vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheid is die een aanvraag om machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

Gelet op het voorgaande, zijn de middelen bijgevolg ernstig en gegrond.

BESLUIT: SCHENDINGEN

Aangezien verweerster in deze overtredingen van verschillende beginselen van behoorlijk bestuur heeft begaan, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, in samenhang met artikel 9bis Vreemdelingenwet, artikel 3 en 8 EVRM, vraagt verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering vernietigt."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoeker aanhaalde om de machtiging tot verblijf te verkrijgen.

Waar verzoeker het niet eens is met deze motivering voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verzoeker betoogt dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om vast te stellen dat zijn relatie met mevr. S.I. niet is bewezen.

Vooreerst stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoeker op 8 januari 2013 melding maakte van een relatie met de Belgische G.B. Thans woont hij naar eigen zeggen met zijn vriendin S.I. samen. Verweerder stelt met betrekking tot deze relatie vast dat geen enkel bewijsstuk voorgelegd werd. Evenmin blijkt er sprake te zijn van een samenwonen met mevr. S.I. uit het verslag van de adrescontrole. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder concludeert dat zijn familiale situatie niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu er geen bewijzen voorliggen van deze relatie. Waar de verzoeker meent dat verweerder andere onderzoeksdaten kon stellen om de relatie vast te stellen, kan hij niet worden gevolgd. Het komt aan de verzoeker immers toe aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren omwille van zijn relatie en de nakende komst van een gemeenschappelijk kind. Het stond dan ook aan de verzoeker om in zijn aanvraag minstens een begin van bewijs ter zake aan te brengen. Gelet op het feit dat de bewijslast inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden op de aanvrager rust, was het dan ook niet aan de gemachtigde om deze of gene niet nader geduide onderzoeksdaten te verrichten in het licht van de ontvankelijkheidsvereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat het kind van verzoeker nog niet geboren was ten tijde van de verblijfsaanvraag waardoor hij nog niet in de mogelijkheid was om formeel bewijs aan te leveren voor de afstamming van het kind.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze dat de afstamming niet vast staat aangezien verzoeker geen erkenningsakte voorlegde van het (toen) ongeborn kind waarin hij formeel aangeeft dat hij de vader is. Verzoeker betwist dit niet en weerlegt bijgevolg niet de correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat de afstamming niet was aangetoond. Verzoeker toont overigens niet aan waarom het voor hem niet mogelijk was om een erkenningsakte voor te leggen aangezien dergelijk akte reeds kan bekomen worden voor een ongeborn kind. In tegenstelling tot verzoekers bewering blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening is gehouden met het aangevoerde element van het ongeborn kind, doch tevens stelt verweerder het gebrek aan een erkenningsakte vast waardoor verweerder op kennelijk redelijke wijze vaststelt dat de familiale situatie niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn, of dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van artikel 3 van het EVRM en betoogt dat hij nog steeds vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst omwille van de onstabiele politieke toestand. Bovendien raadt het Ministerie van Buitenlandse Zaken reizen naar Guinee af omwille van het ebola-virus.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juli 2015 is, buiten de vermelding van de bepaling, geen uiteenzetting gegeven en maakt verzoeker thans in zijn verzoekschrift voor het eerst melding van zijn vrees voor zijn leven en van het ebola-virus. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen motivering te hebben gegeven omtrent deze elementen die hij thans voor het eerst aanhaalt. Verder merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, doch enkel een beslissing waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat het hem, bij een eventuele gedwongen terugkeer naar het herkomstland niet mogelijk zal zijn om zijn gezinsleven uit te bouwen aangezien zijn kind en vriendin in België leven. De scheiding, zelfs al is deze van tijdelijke en korte duur, zal leiden tot een emotionele scheiding waardoor het kind van hem zal vervreemden. Zijn vriendin en kind kunnen hem evenmin vergezellen nu de politieke toestand in Guinee nog steeds instabiel is en er gevaar dreigt besmet te geraken met het Ebola-virus. Verzoeker betoogt dat verweerder niet voldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en zijn gezinsleven.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd dat om een verblijfsmachtiging te bekomen in het kader van een duurzame relatie de geëigende wettelijke procedures dienen gevolgd te worden en aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet voldaan dient te worden. Daarnaast stelt verweerder vast dat geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd aangaande zijn voorgehouden relatie. Evenmin is er sprake van een samenwonen in het verslag van de adrescontrole van de wijkagent. Verzoeker legde ook geen erkenningsakte voor waarin hij formeel aangaf de vader te zijn van het ongeborn kind. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op grond van deze vaststellingen concludeert dat de familiale relatie niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verder merkt de Raad opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM thans niet dienstig kan worden opgeworpen.

Zelfs mocht de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel inhouden dan ligt er nog steeds geen inmenging van het gezinsleven voor. Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is, dan oordeelt het EHRM immers dat er geen sprake is van inmenging in het gezinsleven. Er heeft dan geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Wel moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt tenslotte, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker heeft het voorgehouden feitelijk gezinsleven ontwikkeld op een ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België. De bestreden beslissing leidt bovendien niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leiden in beginsel niet tot een verbreking of een "ernstige aantasting" van de relatie tussen de partners en tussen de vader en de kinderen. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Verzoeker acht het redelijkheidsbeginsel geschonden omdat verweerder geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde erkenningsakte die weliswaar pas op 18 december 2015 werd ingediend dus nadat de bestreden beslissing werd genomen maar voordat het werd betekend.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid heeft vastgesteld dat er geen erkenningsakte voorlag ter staving van de afstamming van zijn kind, hetgeen ook niet wordt betwist door verzoeker. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker kan verder niet voorhouden dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met zijn werkwillegheid omdat hij geen stukken zou hebben overgemaakt die dit bewijzen, nu in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat ondanks het feit dat verzoeker bij zijn aanvraag daarvan geen stukken voorlegde, er geloof aan wordt gehecht gelet op de stukken die zich reeds in het administratief dossier

bevonden. Evenwel merkt de verweerder ook terecht op dat het hem, sedert de weigering van zijn asielaanvraag, niet is toegestaan tegen betaling arbeidsprestaties te leveren in België. Bovendien, stelt verweerder vast, dat verzoeker reeds in zijn herkomstland heeft gewerkt, waardoor dit element niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid. Verzoeker die deze motieven overigens niet betwist, toont niet aan dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Waar verzoeker betoogt dat hij het niet redelijk acht dat verweerder geen belang hecht aan zijn mate van integratie, betaling van sociale bijdragen en belastingen, afwezigheid van problemen met gerechtelijke autoriteiten, afwezigheid van een band met het moederland en de feitelijke relatie met de moeder van zijn kind, kan hij niet worden gevolgd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met deze aangehaalde elementen en er bijgevolg belang aan heeft gehecht.

Verzoeker voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en betoogt dat verweerder bijkomende stappen had kunnen ondernemen om na te gaan of verzoeker daadwerkelijk sociale bijdragen en belastingen heeft betaald. Ook met betrekking tot zijn relatie had verweerder bijkomende onderzoeksdaden kunnen stellen om na te gaan of de relatie van oprechte en eerlijke aard was.

De Raad herhaalt dat de plicht om bewijzen voor te leggen rust op verzoeker. Het is aan de vreemdeling die verzoekt om, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden om aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland bijzonder moeilijk maken. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Waar verzoeker tenslotte stelt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geschonden doordat verweerder niet heeft vastgesteld dat er buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, merkt de Raad op dat verzoeker in wezen kritiek geeft op de beoordeling door verweerder van de door de verzoeker aangehaalde redenen in zijn aanvraag, een beoordeling die niet toekomt aan de Raad.

Waar verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid en zorgvuldigheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN